

Date de réception : 14/04/2022

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-191/22 – 1

Zaak C-191/22

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

11 maart 2022

Verwijzende rechter:

Raad van State (België)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

28 februari 2022

Verzoekende partij:

ME

Verwerende partij

Belgische Staat

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIe KAMER

ARREST

nr. 253.122 van 28 februari 2022

[OMISSIS]

Inzake:

ME,
[OMISSIS]
tegen:

Belgische Staat [OMISSIS]

I. Voorwerp van het verzoekschrift

Bij verzoekschrift, neergelegd op 9 maart 2020, verzoekt ME om cassatie van het arrest [OMISSIS] van 13 februari 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen [OMISSIS].

II. Procedure bij de Raad van State

[OMISSIS] [procedure]

III. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit de vaststellingen van het bestreden arrest blijkt dat de moeder van rekwirant, van Senegalese nationaliteit, op 21 september 2017 in België als vluchteling is erkend.

Op 16 juli 2018 heeft rekwirant als bloedverwant van een als vluchteling erkende Senegalese een visumaanvraag voor langdurig verblijf ingediend.

Op 22 januari 2019 heeft de tegenpartij het gevraagde visum geweigerd, in wezen omdat rekwirant zich niet kon beroepen op artikel 10, § 1, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: „wet van 15 december 1980” of „vreemdelingenwet”) aangezien hij op het ogenblik van indiening van de visumaanvraag ouder was dan 18 jaar.

Op 22 februari 2019 heeft rekwirant bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beroep ingesteld tot nietigverklaring van de beslissing van 22 januari 2019 tot weigering van een visum.

Bij het bestreden arrest van 13 februari 2020 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep verworpen.

IV. Enig middel

A. Stelling van rekwirant

Rekwirant ontleent een enig middel aan schending van „artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: „EVRM”); de artikelen 7, 20, 21 [en] 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”); de artikelen 4, 5 [en] 10 [en overwegingen 2, 4, 6, 8, 9 en 10] van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (PB 2003, L 251, blz. 12); de artikelen 20, 23 [en] 31 [en overwegingen 18, 19 en 21] van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen

als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (PB 2011, L 337, blz. 9); [artikel 25, lid 6, artikel 31, lid 3, en overweging 33] van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (PB 2013, L 180, blz. 60); de artikelen 10, 12 bis, 39/2, 39/56 en 39/65 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de beginselen van doeltreffendheid, gelijke behandeling en rechtszekerheid, het beginsel van eenheid van gezin en belang van het kind”.

Rekwirant betoogt dat „overweging 6 van richtlijn 2003/86 ziet op de bescherming van het gezin en de voortzetting van het gezinsleven”; dat „dit noodzakelijkerwijs impliceert dat die tekst, in overeenstemming met artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest, niet restrictief mag worden uitgelegd, opdat geen afbreuk wordt gedaan aan de nuttige werking ervan en het doel van die richtlijn – het bevorderen van gezinshereniging – niet wordt miskend”; dat „hoewel uit de rechtspraak van Europees Hof voor de Rechten van de Mens niet noodzakelijkerwijs voortvloeit dat het recht op gezinshereniging, om redenen van bescherming van het privé- en gezinsleven, kan worden toegepast op meerderjarige kinderen, uit die rechtspraak echter wel volgt dat de banden tussen het kind en zijn familie behouden moeten blijven en dat enkel uitzonderlijke omstandigheden kunnen leiden tot een verbreking van de gezinsband”; dat „uit die rechtspraak volgt dat alles in het werk moet worden gesteld om de persoonlijke betrekkingen en de eenheid van het gezin in stand te houden of het gezin te ‚herstellen’ [EHRM, 6 juli 2010, Neulinger en Shuruk tegen Zwitserland, (CE:ECHR:2010:0706JUD004161507), § 136 en aldaar aangehaalde rechtspraak]”; dat, „anders dan het arrest stelt, rekwirant er belang bij heeft zich op schending van het belang van het kind te beroepen, omdat hij uitgaat van het beginsel dat zijn minderjarigheid op de datum van de asielaanvraag van zijn moeder moet worden beoordeeld”; dat, „anders dan het arrest stelt, de redenering die het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 12 april 2018 heeft ontwikkeld, mutatis mutandis van toepassing is: aangezien erkenning van de vluchtelingenstatus van de moeder van rekwirant declaratoire werking heeft, genoot zij nog vóór hierover een formele beslissing zou worden genomen, het subjectieve recht op toekenning van de vluchtelingenstatus vanaf het moment dat haar aanvraag was ingediend, en is op datzelfde ogenblik ook het recht op gezinshereniging ontstaan voor de op dat tijdstip minderjarige rekwirant (16 jaar)”; dat „rekwirant bij uitoefening van zijn fundamenteel recht op gezinshereniging, niet afhankelijk mag zijn van de tijd die de autoriteiten nodig hebben om de moeder als vluchteling te erkennen, dat wil zeggen bijna vier jaar, terwijl artikel [31, lid 3,] van richtlijn [2013/32] een maximumtermijn van zes maanden vaststelt, behoudens omstandigheden die in casu niet aan de orde zijn”; dat „de beginselen van gelijke behandeling en rechtszekerheid worden geschonden indien twee minderjarige kinderen van dezelfde leeftijd, waarvan de moeders op hetzelfde tijdstip een verzoek om internationale bescherming hebben

ingediend, wat hun recht op gezinshereniging betreft, afhankelijk van de duur om die verzoeken te behandelen – waarop zij niet de minste invloed hebben – verschillend [kunnen] worden behandeld”; dat „het arrest tot gevolg heeft dat het voor een asielaanvrager en zijn minderjarige kinderen volkomen onvoorspelbaar wordt om te weten of hun het recht op gezinshereniging zal worden toegekend, wat afbreuk doet aan de rechtszekerheid, de doeltreffendheid van het recht op gezinshereniging, het belang van het kind en de instandhouding van het gezin, inzonderheid in casu, waar (...): de drie kinderen van het gezin sinds hun geboorte samenleefden met hun gemeenschappelijke moeder, die tot haar vlucht alleen voor hen zorgde; twee van de kinderen van het gezin op het tijdstip van de visumaanvraag nog minderjarig waren, zodat zij een visum hebben gekregen en hun moeder zijn nagereisd, waardoor het gezin is gescheiden”; dat „in het arrest bijgevolg wordt voorbijgegaan aan alle in het middel bedoelde bepalingen en beginselen”.

Rekwirant vraagt om hierover aan het Hof van Justitie van de Europese Unie een prejudiciële vraag te stellen.

Ter terechtzitting voert de tegenpartij in wezen aan dat een prejudiciële vraag overbodig is, want het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft zich reeds over deze vraag uitgesproken in arresten van 17 juli 2014 [Noorzia (C-338/13, EU:C:2014:2092)] en van 16 juli 2020 [Belgische Staat (Gezinshereniging – Minderjarig kind) (C-133/19, C-136/19 en C-137/19, EU:C:2020:577)].

B. Beoordeling

Artikel 10, § 1, eerste alinea, 4°, van de wet van [15 december 1980] luidt als volgt: „Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven: [...] 4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. [...] - hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn.”

Rekwirant meent in wezen dat deze bepaling van Belgisch recht, waarin niet wordt gepreciseerd of de minderjarigheid van het kind dat met zijn gezin wordt herenigd, moet worden beoordeeld op de dag waarop gezinshereniging wordt aangevraagd, dan wel op de dag waarop de gezinshereniger om internationale bescherming verzoekt, moet worden toegepast met naleving van het recht van de Europese Unie, inzonderheid artikel 4 van richtlijn 2003/86 [OMISSIS].

Rekwirant betoogt dat bij de beoordeling of hij een minderjarig kind is dat aanspraak kan maken op gezinshereniging om zijn als vluchteling erkende moeder uit een derde land na te reizen, rekening dient te worden gehouden met de datum waarop zijn moeder in België asiel heeft aangevraagd, aangezien de toekenning van de vluchtelingenstatus een declaratoire handeling is en een vluchteling het

subjectieve recht heeft om vanaf de datum van zijn aanvraag om toekenning van die status als zodanig te worden erkend, en niet vanaf de datum van zijn verzoek om gezinshereniging, omdat zulks niet verenigbaar zou zijn met de doelstellingen van richtlijn 2003/86/EG, noch met de vereisten die voortvloeien uit de artikelen 7 en 24, lid 2, van het Handvest, noch met de beginselen van gelijke behandeling en rechtszekerheid.

De arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie die de tegenpartij ter terechtzitting aanvoert, hebben betrekking op omstandigheden die niet dezelfde zijn als in casu.

Bijgevolg dient aan het Hof van Justitie de [in het dictum geformuleerde] prejudiciële vraag te worden gesteld [OMISSIS].

OM DIE REDENEN BESLIST DE RAAD VAN STATE:

Artikel 1

De behandeling van de zaak wordt geschorst.

Artikel 2.

Krachtens artikel 267, derde alinea, van het Verdrag over de Werking van de Europese Unie wordt aan het Hof van Justitie van de Europese Unie de volgende prejudiciële vraag gesteld:

„Moeten de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en [artikel 4, lid 1, onder c),] van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en de beginselen van gelijke behandeling en rechtszekerheid aldus worden uitgelegd dat de lidstaten rekening moeten houden met de leeftijd van het kind dat met zijn gezin wordt herenigd op het tijdstip waarop de als vluchteling erkende gezinshereniger zijn verzoek om internationale bescherming indient, en niet op het tijdstip waarop het verzoek tot gezinshereniging wordt ingediend, en het kind dat met zijn gezin wordt herenigd, als minderjarig moeten beschouwen in de zin van artikel 4, [lid 1, onder c),] van richtlijn 2003/86/EG, wanneer het minderjarig was op het tijdstip waarop de gezinshereniger zijn asielaanvraag indiende maar meerderjarig is geworden alvorens de gezinshereniger de vluchtelingenstatus verkreeg en alvorens het verzoek tot gezinshereniging werd ingediend?”

[OMISSIS]

[OMISSIS]
[OMISSIS]
[OMISSIS]
[OMISSIS]

[OMISSIS]
[OMISSIS]
[OMISSIS]
[OMISSIS]

[OMISSIS] [procedure]